סיר על בנותיהן להכניס מקלות, חפצים ואצבעות לתוך הפות, כי זה „מביא חיי־דקים". אני גם לא חושבת שהן תדרכנה את הבנות לאונן במקום הנכון, כפי שהיו מתקנות לה, בשיא הטיבעיות, את צורת האחיזה במזלג, או בעט. אבל אני מלאת אמונה. דור שילדותיו מוזמנות, מעל גבי העיתונות, אשכרה בעיניים, לתחוב לעצמן טמפונים עם מוליכים לפי מידה, ואללה יש לו תיקווה.

אולי, כשמותר יהיה לילדה להיות מו־דעת, ממש לאבר־המין שלה, מותר יהיה לה לדעת עוד עובדה הכי עקרונית בעולם:

שהמיניות שלה איננה הר־גש קפוא, שיפשיר רק בתנאי שהנסיך הנכון יתן לה את הנשיקה. היא אולי תדע סוף־סוף שכושר־ההנאה המיני של ה־אשה (וגם זה של ׳הגבר), כמו רגש־האהבה, פשוט מצוי וטמון בתוך גופה. זה הולך איתה לכל מקום.

אשה המתעוררת לחיים של רגש בגלל גבר זה או אחר, טועה כשהיא חושבת שבידי הגבר ה„מקסים" הזה מצוי ה־מפתח.

לא! לא! לא! לא הוא „עשה" לה את שיפעת ריגשותיה. זו היא שבחרה להשליך את שיפעת ריגשותיה, הטמונים בתוכה, ההולכים איתה לכל מקום — עליו. אך נכון שמשהו בקרינה שהוא יצר לעצמו או שקיבל, אותת לה באופן תת־הכרתי, שאיתו כדאי לה. ולהיפך. שיש לו, בעצם קיומו, להביא דבר־מה לעולמה, שבו בדיוק היא רוצה, ואל זה היא הכי מתגעגעת.

כל תהליך הגדילה שלנו, מרגע היפל־טותנו מהרחם, מבוסס על אובדן עוד ענג ועוד „הרגשה טובה", שאותם נחפש בתוך בני־הזוג שלנו עד המוות. גברים ונשים.

רגשות — ואוי למיתוס המתנפץ כאן — אינם המובילים את החלטותינו בחיים.

החלטותינו בוחרות בצורה הכי צינית — אם כי ברמת התת־מודע — את הרגשות שאנו מעדיפים לחוש, והצדיק בעצם קיומם ה„אידיאולוגי" כל מיני החלטות שיכיוויות לחלוטין.

מכיוון שזו שיטת־הנסיעות האנושית בחיים, נותר רק להסיט את המתג ממצב של „פיילוט אוטומטי", שבו אנו שרויים, ולקחת את ההגה בידיים. זה יאפשר לשלוט בכיוון הנסיעה. מודעות. מוד־עות עמוקה. זה המפתח!

יחד, אבל לבד

עם אחת ולתמיד, יש להסביר את העניין הזה, הקרוי מיגשל, מהבחינה הנשית. מקובל לחשוב שהגבר הוא המר־ביל לכיוון האורגסטי, ואשה לכיוון קו־מוניקטיבי במין. ובכן, זהו! זה בדיוק ה„רוק הסוער", שמלמדים את הילד, מול הוואלס המעודן של האשה.

אין דבר „מקובל". אבל יש דבר ש־מתנכים לקראתו, ואז זה „מקובל". זאת אומרת, התפקידים אינם מאלו־הים. זה פרי של התנייה סיסיכולוגית, שלעולם לא תאפשר ריקוד הארמוני בין זכרים ונקבות.

אורגזמה זה דבר פעיל לחלוטין. בזמן אוננות מקבלות נשים אור־גזמה, כי הן עם עצמן. אין מי ש„יעשה להן" את העבודה. אבל ברגע שהן עם גבר, קשה להן לייצר לעצמן אורגזמה (וכך אור־גזמה, גם עם האדם האהוב ביותר, היא תוצרת שלי ייצור עצמי בתוך המוח!) מפני שכמשך כל חייהן הן חונכו שהוא יעשה להן את זה.

אז הן מחכות, ומחכות, ומחכות, וב־אופן הכי טיבעי הן לא מקבלות את ה־אורגזמה, כמו שאי־אפשר לקבל תפוזים מעץ בננות. הן מחפשות אותה במקום הלא־נכון. תחת לקחת אחריות על הנ־אתן, הן מחכות. התהליך הקומוניקטיבי המהולל הוא פשוט בעוכריהן.

יש שלב שבו פשוט חייבים להתאמן נפשית בנתק, (קיראו לזה ריכוז, אם אתם רוצים) — נתק של היות האדם עם עצמו, ביחד, אבל לבד! גם הגברים עושים זאת. הם לא „פחות אוהבים עם כל הלב" בשל כך. הם לא מרגישים שהם החסירו מהאשה דבר שהגיע לה בשל כך. הם לא מרגישים אשמה, ולא „קצת בוגדים", כמו שאשה מותנית לח־שוב.

המיתוס של „גמרו שניהם ביחד" הוא שלב מאוד מתקדם. שלב של מיקצוענים, השולטים כבר היטב על מיניותם, ואל למתחילות לשאוף לזאת. ראשית, יש להתאמן בכלל בכושר „להגיע", אחר כך, כשהשליטה תהיה מוחלטת, אפשר להת־אמן לשלוט מתי להגיע, מבלי שה־„יגיע" יברח. אבל תחילה־תחילה לזרוק את השטויות של הוליבוד מתוך הראש. לזרוק את ההתנייה הנפשית המוטעית באופן טראגי, שהאורגזמה זה משהו ש־אשה מקבלת מהגבר, ולא ממוחה שלה. היא מקבלת אותה רק ממוחה שלה, כמו שזה אצלו רק ממוחו שלו, בעזרה של הזיות וכל מה שתרצו.

לא לדאוג! זה לא מקלקל את ה־„התאחדות האוהבת של המישגל". להי־פך. אם לא מבלבלים את היוצרות, ולא מנסים להגיע לשלב גימ"ל לפני שלב אל"ף, זה אפילו משפר את ההתאחדות האוהבת של המישגל. אדם — זכר או נקבה — השולט היטב ברפלקס האור־גזמי שלו, הרבה יותר פנוי בשביל האהבה.

לאנוס את המוח

אחרי כך ההרצאה הזאת על האור־גזמה, שהיא עבודת־יצור של המוח הפרטי, קודם כל של המוח הפרטי, כימעט מיותר להסביר למה הדגדגן מצוי בהחלט במקום הנכון.

במשך המישגל הרגיל יש לפין הז־דמנויות די והותר להעסיק את הדגדגן. הפין מותח ומושך את שפתי־הערווה, אגב החלקה פנימה והחוצה בוואגינה. הוא מחכך את בסיס הדגדגן (המצוי רובו בתוך הגוף) מבעד לדופן הפות, הגובלת עם צינור השופכה. הוא מפעיל על הדגדגן לחץ — באמצעות החלק ה־חיצון של הפות — עם כל גיחה וחדירה.

כאשר הפין הגברי נעוץ בעימקי ה־פות עד בסיסו, ברוב התנוחות עצם־החיק של הגבר, המופעלת בלחיצה סי־בובית, אף היא מעניקה ריגוש חריף לדגדגן. הבעייה אינה במיקומו של ה־דגדגן, שאינו מקבל גירויים מספיקים. הבעייה היא להביא את הדגדגן לכלל תגובה על גירויים אלה. להוריד מה־מוח את חוסם־העורקים הפסיכולוגי, ה־מפריע לו לקלוט ריגושים עדינים, עד כי רק פצצה ישירה על הדגדגן מסוגלת לאנוס את המוח, המסרב להרגיש — שירגיש.

הבעייה היא לשפר את נכונות התגו־בה של המוח. המון־המון דברים מפריעים לנכונות־התגובה של המוח. נד־מה לי שהיה זה טולסטוי שאמר שכל המישפחות המאושרות הן מאושרות ב־אותה דרך. אולם המישפחות האומללות — כל אחת אומללה בדרכה שלה.

אם נעשה פרפראזה, הרי שכל הנשים בעלות ההפרעה האורגזמית — מופר־עות אורגזמית כל אחת בדרכה שלה. מיכלול הסיבות הוא נתון ידוע, ובלתי־משתנה. ישנן כך־וכך נוסחות־יסוד של הפרעה אורגזמית. אולם צירוף־הסיבות האישי משתנה מאשה לאשה. מסוכן לתת מעל גבי העיתונות „פיתרונות" כיוון שרק בעל־מיקצוע, המטפל באדם אי־שית, מסוגל לאבחן מהו, ואיפה טמון הדפק האישי, כדי לרכז לשם את תות־חי־המודעות. הצד הגופני של האורגזם קשור בצורה הדוקה בצד האמוציונלי שבחיים. בדק־הבית צריך להיות גופני וריגשי.

אימון האורגזמה

יתרונות מכסואליים קשים ל־נתינה בשיטת המירשם לעוגה, אבל אני מתעקשת שעד נקודה ריגשית מסו־יימת, המצריכה טיפול מיקצועי, כל אשה מסוגלת לעזור לעצמה.

אני הולכת להביא כאן כמה הוראות־ביצוע, שאושרו מעל לכל ספק בכנס הסכסולוגים האחרון, שהתקיים בארץ.

או ככה. את בדק־הבית הרגש׳ של מיניות האשה רצוי לעשות בעזרה מיקצועית. אלה הן מותרות שאני מאח־לת לכל אדם, זה „לתכנת" את הקסטה מחדש, בצורה הכי יעילה.

כל התורה כולה על רגל אחת מבו־ססת על ארבעה דברים:

- להפסיק לחיות בעבר עם בן־הזוג שבהווה — על כל ההסתעפויות הריג־שיות הנובעות מכך.
- להסכים להתבגר.
- לקבל את המיניות הנשית, לחיות איתה בנוחיות ובחדווה, ברובד הכי עמוק ואמיתי של הלב.
- ליצור קשר וקומוניקציה עם הר־צונות, החשקים, ההזיות והתשוקות ה־„אסורים" והעמוקים ביותר של הנפש, ולהיענות להם בראש.

שום דבר לא יתמוטט בשל כך. שום דבר אינו כל־כך אסור עד כי יצדיק אשמה עצמית מסרסת. ב„EST" אומ־רים מישפט חכם:

When you are hot — you are hot.

כשאתה „חם" — אתה „חם". טינה לבן־הזוג, או התחלת העניינים מהאמצע, אי־נם עוזרים לבן־אדם להיות „חם". עד כאן, המישור הריגשי.

במישור המעשי, אין דבר המצליח כמו ההצלחה. תחת לראות באורגזמה משהו בלתי־מושג, יש להפוך את העסק לעוב־דת־חיים פיסית. לאמן את הגוף לחוש אותה בכל עת שיעלה הרצון מלפניו.

על רקע זה ניתן להבין, ללא שום סנסציה מטופשת, את המלצות התרפיס־טים המיניים לאונן „בים, ביבשה ובי־אוויר". ולא באצבעות, שמנציחות מגע אנושי בקליטוריס, אלא דווקא במכשיר חשמלי, שהוא פשוט סיפור אחר.

הריגוש המיני החריף, הבלתי־נסבל כימעט, יוצר הלם־גירוי עז, ואונס ומ־אלץ את אברי־המין ואת המוח להגיב בפיצוץ אדיר. הרפלכס האורגזמי מקבל בצורה זו אימון קבוע, ומשתפר.

האשה הכי עסוקה תמצא לעצמה עשר דקות פרטיות מוחלטות לשם־כך. לא נכון שהגוף מתרגל לגירוי חריף זה, ושאז גירוי עדין ממנו (כמו זה שגורם הפין הגברי) איננו „עובר". לא נכון! להיפך! ההדק הגופני הופך כך רגיש יותר, וב־כוונות־התגובה של המוח משתפרת. אין שום פחד שהאשה „תשתעבד" לעסק ה־חשמלי הזה! זהו שלב־מעבר בלבד לה־שגת אורגזמה ממגע פין בפות. לא לד־אוג לטבע! אין לו תחליף!

אורגזמה בהיפנוזה

פמיניסטיות הכי גדולות, אחרי טר־טונה של אונגות אידיאולוגית, משלי־מות את המעגל. הן מגיעות לנקודה שבה, אוי לבושה, מתבגעגעים לחזירון שובינים־טי קטן, ובלבד לחוש גבר, גבר העשוי מבן־אדם, הממלא את כל הווייתן דרך הפות.

האינסטינקט הזה „להיות מלאה" הוא רעב בסיסי. געגוע שטבוע מלידה.

דיווחי מחקרים מאנגליה מורים, ש־70% מהנשים, שהשתמשו במכשיר־גירוי חשמלי, הצליחו להעביר את חוויית־האורגזמה למישגל עם בני־זוגן. בקשר ל־30% הנותרות, שלא הצליחו, אז נא לא לשכוח, שהן לא הפסידו דבר. הן נשארו פשוט במצב ההתחלתי שלהן. כך שעם המכשיר, יש בעצם רק סיכויים להרוויח.

יש לקנות ויברטור למסג׳, ולאו דווי־קא ויברטור „ויברטור". זה יחסון הכוון מבוכות, ויקל מבחינה נפשית את השי־מוש בו. מכשיר מסג׳ ליד המיטה, או בבית, הוא תמיד „לגיטימי" יותר. קוסי־מטיקאיות משתמשות במכשיר „פיבקו" שניתן להשיגו בחנויות־חשמל. הוויבר־טור בעל הסוללות אינו די אמין, כי כאשר הסוללות נחלשות הגירוי אינו די חזק, והאשה חוששת שמשהו אצלה אינו בסדר. וזהו. זה הציוד הבסיסי ל־יציאה לדרך, אם זוכרים את היעד, את המטרה. לא סכס מסוג חדש, כמו שממי־ליצה האשה האוסטרלית, העוצר בדגדגן, אלא סכס מסוג עתיק־יומין, כפי שהיה אמור להיות, לפני שדפקו לנשים את המוח. לצייר אבסטרקט זה בסדר גמור. אבל תחילה — נא לשלוט על רזי ה־טכניקה הפיגורטיבית!

אסתר זיו, מהיר־חון את, מביאה מימצאים מאלפים אשר אספה בכנס־הסכסולוגים שנערך לא־מכבר בארץ על טיפול בעזרת היפנוזה. אביא את הקטע כלשונו: „דר השמאלית נעשית קשה יותר ויותר. אתה מרגיש את הנוקשות בידך, והיא נעשית קשה כמו מוט פלדה. גופך עדיין בהרפייה עמוקה, ונינוח. מ־עכשיו הגוף שלך יהיה מסוגל לייצר נוקשות כזאת גם בפין שלך, בעת קיום מגע מיני.

„על המסך — ד״ר פרם מזרע, המנ־תח את הגבר שבטיפולו. כף־ידו של הד״ר מיזרע מחליקה ארבע פעמים על זרועו המושטת של המטופל, בתנועות מהכתף לכיוון כף־היד, תוך כדי ספירה עד ארבע, וידו של המטופל, השקוע בתרדמה היפנוטית, נעשית נוקשה. (ה־הרפייה מבוצעת אחר־כך בספירה לא־חור, תוך כדי החלקת יד המטפל מכף היד לכיוון הכתף).

„זהו קטע מטיפול בעזרת היפנוזה ב־בעיית זיקפה של גבר, הסובל מאימפו־טנציה. ד״ר מזרע, פסיכיאטר קליני מ־סקוטלנד, הציג בקונגרס תוצאות טיפ־לים היפנוטיים בבעיות־מין שערך בש־לוש השנים האחרונות בקבוצה של 134 מטופלים. (טיפולים בבעיות מין בעזרת היפנוזה נערכים זה עשר שנים. ניסויים בנושא זה נערכים במרכזי מחקר ור־פואה שונים, ביניהם קנדה וישראל).

„מילבד בעיית הזיקפה, היתה לגבר בעיית שפיכה מוקדמת. האשה סבלה מהעדר אורגזמה (אנאורגזמה). אף היא טופלה בהרפייה היפנוטית עמוקה. כש־ד״ר מזרע מדובב אותה לגבי בעייתה, מלמד אותה לרפות את גופה, ומעביר אותה במחשבה אל סצינת המיטה: ׳ככל שהוא מתקרב אליך, את מרגישה ניגוהה יותר ויותר. את מרגישה שהתרגשות בגופך נבנית באופן טיבעי. את מרגי־שה נוח עם זה, וכך הלאה וכך הלאה.

„הטיפול ממשיך עד שהאשה עוברת הוויית־אורגזמה תוך כדי היפנוזה, ולו־מדת להכיר אותה ולהרגיש נוח עם ההתרגשות. טיפולי ההיפנוזה במרפאה שבסקוטלנד זכו בהצלחה גדולה יותר מאשר כל שיטת־ריפוי שנוסתה שם — משיטת מאסטרס וג׳ונסון, ועד טיפול בייעוץ או טיפול תרופתי."

מחיאות־כפיים סוערות. אני בעד.

אורגזמה נשית בזמן מישגל — זו חוויה גופנית וקומוניקטיבית משגעת. היא יכולה להתקיים. בתנאי שירצו בה די.

מכיוון שבחינוך האשה הושקעו מאמ־צים כה אקטיביים בדיכוי המיניות, הרי שתיקון ליקוי אורגזמי מצריך אף הוא מאמצים אקטיביים לחלוטין.

זהו. נסיעה טובה, חברה. הארץ הר־מובטחת היא בטווח מגע!